

המקורבים

[בשבת אין לברור את העלון אלא על-מנת לקרוא ממנו מיד אפילו מעט]

בס"ד גליון פ' פרשת תזריע-מצורע ה'תש"פ

גליון שבועי להניכי הישיבות בני התורה המקורבים לאורו של רביה"ק מוהר"ן מברסלב זיע"א

חיים טובים

נקודות אור בנתיבות החיים

דבר העורך

שלום לקוראי העלון הנכבדים!

בגליון שלפנינו נפתח בחיזוקים אקטואליים נפלאים במדור **חיים טובים**; נעבור לשני מאמרים נפלאים על שתי פרשיות השבוע במדור **פשוט ופנימי**; לאחר מכן נכנס למדור **ללכת עם תורה** - ניצוצות אורה בהבנת תורת רבינו הקדוש - נמשיך עם תורה ה; נסיים עם מדור **נקודה בפרשה** ביאור בפרשה מאת הרב אליהו עמיה שליט"א.

בברכת שבת שלום ומבורך

וקיין בריא ושמה, העורך

זחירות או פחד?

מה עושים עם הקרונה? נכנסים לפאניקה, או שמתנהגים באדישות?

לאחר שעסקנו בנושאים 'חול המועד' ו'ספירת העומר', ורגע קודם שנכנסים לנושא של 'שביעי של פסח', יש לנו חלון קטן שמאפשר לדון בנושא חדש-ישן, שאולי קצת מאוחר לדון בו, אבל לעולם לא מאוחר מדי. והוא: איך להתייחס לקרונה.

נמאס כבר לשמוע על הנושא הזה, ואנו מקווים שאחרי שהוא יצא מהאף, הוא כבר לא יהזור וייכנס לפה, ואז נתפטר ממנו וזהו. אבל כל עוד הוא כאן, חשוב לדעת מה זה בכל אופן אומר, ואיך אנחנו כיהודים, שומרי תורה ומצוות, חסידים ואנשי מעשה - אמורים להתייחס אליו.

עיקר היחס שלנו כלפיו, הוא ללא ספק מבחינה 'פנימית'. עסקנו בזה מכמה צדדים קודם ההג, ואולי נזכה בעז"ה לעסוק בזווית נוספת. אבל בכל זאת יש בו גם בחינה חיצונית ופרקטית, והשאלה איך אנו אמורים להתייחס לה, אם בכלל. האם לנהוג באדישות, או שמא להיכנס לפחד וחרדה.

***

ובכן, אדישות וגם פחד - שייכים לאותה משפחה. ושם המשפחה: שליטה.

אדם שמרגיש צורך לשלוט על עצמו ועל חייו, אזי כאשר הוא פוגש סיטואציה מפתיעה, שמערערת את שיווי משקלו, הוא נכנס לפחד ולחץ ובמקרים קיצוניים גם לחרדה ופאניקה, ואם זה מדי גדול עליו, הוא נכנס לאדישות ומעדיף לא לפגוש את זה וזהו.

אבל מי שאינו מרגיש שולט, ולא מרגיש צורך לשלוט אלא מעדיף להמשיך לתת לח' לשלוט עליו ועל כל העולם, אינו נכנס לפאניקה מחמת איבוד עשתונות, ובאותה מדה גם אינו זקוק להתנהג באדישות כדי להתמודד עם החרדה, אלא נשאר רגוע, כגמול עלי אמו.

ודווקא אחד כזה, הוא גם זה שיכול להיזהר. הזהירות היא בכלל לא מאותה משפחה של השליטה, הפחד או האדישות, אלא מהמשפחה של יישוב הדעת, שמי ששייך למשפחה הזו, הושב בכל דבר מה 'נכון' לעשות - על פי התורה ורצון ה', ובמקרה שיש צורך להיזהר, אז זה בדיוק מה שצריך לעשות.

***

איפה שהוא התבלבלנו בקטע הזה.

יש מלא הנחיות והוראות, וחוקים ואכיפות וקנסות, וזה לא העניין שלנו. כי מעולם לא הורגלנו לקבל פסקי הלכות והליכות מאנשים שעל חייהם אינם חסים, ולא יודעים אפילו לומר שמע ישראל.

ומשום כך, יש אכן בלבול בציבור. מצד אחד, יש התנהגות של התעלמות ואדישות עד כדי הפקרות, ומצד שני יש שמתייחסים להוראות הללו כהלכה למושה מסיני, עד שמותר להלל שבת כדי למסור למשמרה על מישוהו שיצא לזרוק את הפח ללא מסכה.

אז נכון, אנו בגלות, ואין לנו הלכות ברורות בנושא. אבל יש לנו דעת ויישוב הדעת, וצריך לעשות סדר. זהירות - צריך, והלילה להתנהג בהפקרות וחוסר שימת לב, כי בנפשות עסקינן. אבל לחיות בפחד ובלחץ, וכל שכן בהרדה ופאניקה, וגרוע יותר - לשתף פעולה עם מרשיעי ברית, או לעורר מהלוקות ותוכחה שאינה ראויה, חלילה.

ליסובים: הנישה שלנו לנושא, היא כמו לכל נושא בעבודת ה'. הנושא הזה אינו יוצא מן הכלל - לא להומרא ולא לקולא. בלתי אפשרי לראות זאת כמשהו ש'מחוייב' לעבודת ה', ובאותה מדה, אסור לראות את זה כמשהו שמוחק את כל היהדות.

מה שקורה, אינו בידים שלנו אלא בהשגחה פרטית. והזהירות שלנו הוא לא משום שיש לנו שליטה על המצב, אלא משום שזה רצון ה', ולכן יהודי בשר ניגש לזה מתוך רצון, התבודדות והתחזקות. משתדל לעשות את מה שצריך, ויחד עם זה מתחזק בכל נקודה של זהירות, ודן את עצמו ואת כל העולם לכף זכות.

עלון 'המקורבים' ©

ליצירת קשר, לתרומות, להנצחת שם, לקבלת הגליון באימייל, למוקדי ההפצה, ולפרסום בגליון פנו לקו 'המקורבים': 077-331-40-31 והשאירו הודעה בשלוחה: 72 או לאימייל:

E0773140331@GMAIL.COM

***

ניתן לתרום (וכן לקבל את הגליון עד לביתכם) דרך מכשירי 'קהילות' בכל רחבי הארץ; וכן דרך קו 'קהילות': 0732757000 בשלוחה: 11318. או דרך קו 'המקורבים' בשלוחה: 09. תזכו למצוות!

***

נשמח לקבל כל חומר לגליון ע"י שליחה לכתובת האימייל הנ"ל עד יום שני בערב בצירוף שם מלא ומיקום עיר! (אפשר שם וכתובת בדויים, ולציין זאת), עם זאת, אין התחייבות שהדברים יפורסמו, ואין לראות באי-פרסומם שום צד פגיעה (יתכנו הרבה סיבות, גם טכניות), בהצלחה!!!

השיעורים הקבועים!

השיעורים הקבועים לשבת פרשת תזריע ולשבוע של שבת אחו"ק

יום	חודש אייר	הדף היומי מסכת שבת	משנה ברורה עמוד היומי 'דרשו'	ליקוטי מוהר"ן ח"א	ליקוטי הלכות חלק ח	העמוד היומי היום תיקוני הזוהר
ז	א	נ	חזרה	לו.	קכה	קיח:
א	ב	נא	תסט	לו:	קכו	קיס.
ב	ג	נב	תע	לו.	קכז	קיט:
ג	ד	נג	תעא, א	לו:	קכח	קכ.
ד	ה	נד	תעא, ב-ג	לח.	קכט	קכ:
ה	ו	נה	תעב, א-ד	לח:	קל	קכא.
ו	ז	נו	חזרה	לט.	קלא	קכא:

התורה הנלמדת בחבורת 'תמימי דרך' העולמית: ליקוטי מוהר"ן, חלק ראשון, תורה יא.

אחים לצרה

יש קשר שנוצר מתוך שמחה

ויש קשר שנוצר מתוך מצוקה. אה לצרה יולד

תקופת הקורונה – עשתה 'בית ספר' לעולם כולו. העולם הגדול, שהיה מתוכנת בצורה מדויקת כל כך, והויץ מלהתקדם עוד, לא היה לו מה ללמוד – התחיל פתאום ללמוד מושגים חדשים, רובם מפתיעים וכולם בלתי צפויים.

עוד רבות ידובר, מן הסתם, על התקופה הזאת ורכבות ה'לימודים' שהיא לימדה את העולם ואת האנושות. בפרט אם נזכה, והתקופה הזאת תשמש כמדרגה או מקפצה לגאולה, שזה אגב עוד אחד מהדברים שהעולם פתאום התחיל להכיר; גאולה, משיח, וכל המשפחה הזאת.

קשה להצביע על נקודה מסוימת ולהגדיר אותה כ'המרכזית' בכל הסיפור, כי יש אלפים כאלו. ובכל זאת, ישנה נקודה מאד מרכזית שקשה מאד להתעלם ממנה, וגם אם לא נגדיר אותה כ'נקודת המרכז' – היא בהחלט די קרובה לשם.

* * *

הקשר הכי טבעי – הוא לכאורה עם הסביבה הקרובה.

יש את השכנים, יש את המשפחה הקרובה ממש – הבית והילדים, ויותר מהכל – יש את הרמ"ח והשם"ה הגופניים והנפשיים. כל אלו הם לכאורה הראשונים ברשימה להיות אתם בקשר קרוב אמתי ופנימי. ורק אחר כך יש תוספות; חברים, קהילה, מכרים, ושאר עמך בית ישראל.

ניתן לקבל את החיזוק היומי – 'חיים טובים' ישר לכתובת המייל: yefabian@gmail.com

אור חדש בפרשה עומק לפנים מעומק

פשט ופנימיות

~ תיקון האדם ~

א. בעניין טומאת יולדת: א. לכאורה לידה היא מצב של תיקון, ואם כן, מדוע יש בה טומאה. ב. מה מהותם של ימי הטוהר, בהם היא אמנם מותרת לבעלה אך אסורה להיכנס למקדש ולאכול בקדשים, כמו טבול יום. ג. מדוע יש הבדל בכל זה בין לידת זכר ללידת נקבה.

ב. 'זכיום השמיני ימול בשר ערלתו': א. מה עניין מצוה זו לכאן, והרי כבר נתבארה פרשה שלמה בעניין זה בפרשת לך לך. ב. מהו הלשון 'זכיום השמיני' כאילו הוא המשך לשבעת ימי הטומאה. ג. מדוע מילה הוא דווקא ביום השמיני ולא ביום הראשון.

ג. מה עניין פרשה זו לכאן, בין פרשת המאכלות לבין פרשת מצורע.

ביאור הפשט

א. מקום הפרשה: בדברי רש"י מבואר שאחר שנתבאר תורת הבהמה והחיה, נכתב תורת האדם. כשם שיצירתו הייתה אחר כל הבהמה והחיה, ועדיין צ"ב מדוע נקט בשביל זה בדווקא פרשת יולדת, כאשר בשאר בעלי חיים

פרשת תזריע היא הרביעית בסדר ויקרא. פרשה זו יחד עם פרשת מצורע – עוסקות בעניין טומאת צרעת ותיקונה, וכן בכל סדר טומאת האדם וטהרתו. השייכות של הפרשיות הללו לחומש זה, היא לכאורה משום שיש בהם קרבת, אמנם כפי שיתבאר יש בהם יסודות בעצם בניין האדם.

בתחילת הפרשה, קודם פרשת המצורע, יש עוד פרשה שנראית כפתחה או כהקדמה לפרשת המצורע, והיא פרשת טומאת יולדת. פרשה זו לכאורה אינה על מקומה, כי רק לאחר סיום עניין המצורע, נכתבו כל הפרשיות העוסקות בטומאת איש ואשה, בטומאה היוצאת מגופם, כגון נדה זב וזבה וכיוצא, ולכאורה הפרשה הזאת שייכת לשם ולא לכאן.

וכפי הנראה, שיש השייכות מיוחדת להופעת פרשה זו דווקא כאן, ויש בה לימוד חשוב בעצם מהות האדם, קודם שעוסקים בעניין המצורע, וקודם שעוסקים כלל בשאר הטומאות שבאדם.

התמיהות בפרשה

לא נכתב עניין 'לידתם'. וגם מה בא ללמדנו בכך שנכתב 'אחר' כל בהמה וזוהי.

ב. טומאת יולדת: לדברי הרמב"ן, היא 'ניקוי המותרות', ובתחילה הם דמים ממש ולכן היא טמאה, ולאחר מכן, כבר אינה טמאה אבל עדיין צריכה להוציא תמצית הדמים, והליחות העכורות המעופשות הבאות מתמצית הדם, ולכן עדיין אינה מהורה למקדש ולקדשים. והמובן לכאורה, שיש באדם עכירות גשמית שמרחיקה אותו מהקדושה, ויש בזה שלשה דרגות: לפעמים דרגה של טומאה ממש, לפעמים דרגה של מהרה אבל עדיין לא של קדושה, ורק כשנקי ומוזכך לגמרי יכול להגיע גם לקדושה.

ג. מצות מילה: באור החיים מבואר שהמעם לכך שהזכר כאן שוב, הוא כדי ללמד שמילה דוחה שבת (ראה בדבריו כמה ביאורים בזה). והמעם שהמילה ביום השמיני: א. כדי שיהיו גם אביו ואמו שמחים, ולכן הוא שייך ומקושר לעניין שבעת ימי הטומאה. ב. כדי שיהיה כוחו חזק ובריא, והיינו כדי שיעבור עליו שבת שנותן בו את הכח החיוני.

ביאור הפנימיות

בדברי חז"ל הקדושים – שהובאו בדברי רש"י – מובן שבפרשה זו מתגלה יסוד מהות האדם, ומרכז תפקידו בעולם, וכפי שמבאר זאת רבי נתן, כדלהלן.

וכדי לבאר העניין, יש להקדים שני מאמרי חז"ל הקדושים, השייכים לפרשה זו. הראשון – יצירתו של האדם לאחר כל הבהמה והחיה, לומר לך, זכה – הוא שולט בכלם, לא זכה – יתוש קדמו. ובפשטות הכוונה היא לעוררו לענווה ושפלות, אך בפנימיות מתבאר כאן מהות עבודתו.

השני – שאל טורנוסרופוס הרשע את רבי עקיבא, אם הקב"ה הפיץ במילה מפני מה ברא את האדם ערל. הביא לו שיבולים וגלוסקאות, והראה לו שאמנם בתחילה נבראים שיבולים אך אינם ראויים לאכילה רק על ידי בני אדם. וצריך להבין מה היה כאן הוויכוח.

האדם – תיקון הבריאה

והביאור הוא כך. האדם, נברא כמהותו שלם ומתוקן, ולכן הוא נברא ללא ערלה, כי הערלה אינו חלק מהאדם השלם, אלא אדרבה – מום וחסרון. וכמו כן, כל הפרטים בעולם היו שלמים ומוכנים ולא היה צריך להכין אותם ולתקנם, כמו שאמרו חז"ל שהיו מלאכים צולים לו בשר ומוזגים לו יין. וכן יהיה גם לעתיד שיגדלו גלוסקאות מוכנים על העצים (שבת ל).

אמנם, לאחר החטא שבו נעשה תערוכת טוב ורע, התכסה האדם בערלה, וזה מרמז שיש עליו לעמול ולתקן את העולם. ולכן, גם אחר שמל את הערלה, עדיין בנו נולד עם ערלה, כי נעשה כמבע האדם הצורך וההכרח להתייגע כדי לתקן. ולכן, גם הגלוסקאות גדלות כשיבולים וצריך לתקנם עד שיהיו ראויים לאכילה.

מילה ופריעה

והנה התיקון הוא על ידי מצות מילה, ובמילה יש שני חלקים: מילה ופריעה. כלומר, את 'עור הערלה' צריך להתוך ולהסיר לגמרי. ואת 'עור הפריעה' צריך להפריד לשניים, והוא נשאר מחובר לגוף אלא שפורעים אותו מעל גבי העטרה.

ויש בזה שני חלקים של תיקון. יש בעולם חלקים של רע וטומאה, שהם שלשת הקליפות הטמאות; ענן גדול, רוח סערה, ואש מתלקחת [שרומזים על שלשה מיני רע, ימין שמאל ואמצע]. ואת החלקים האלו צריך להכניע ולבטל לגמרי, והם כל העכירות והאיסורים שבתורה, שעל ידי שמתרחקים מהם ואין עוסקים בהם כלל – מכניעים אותם לגמרי.

והחלק השני, הוא החלק שאינו רע גמור, אלא דברי רשות שמעורבים מוב ורע, והוא קליפת נגה שמעורב טוב ורע. וכדברים האלו, אין צריך להתנור

מהם לגמרי, אלא להפריד בין הטוב לבין הרע. דהיינו שלא לעשות אותם 'סתם' ומתוך ריחוק וגשמיות, אלא לחפש את הפנימיות שבהם, והדרך לעבוד בהם את השם יתברך.

ושני החלקים האלו ישנם גם בעניין הלידה. כי אמנם הלידה היא מצב של תיקון, אבל מחמת היות האדם מעורב טוב ורע, ומוטל עליו לעסוק בתיקון – לכן גם לידתו מלווה באותו בירור, ויש בה את שני חלקי התיקון; בתחילה, יש טומאה גמורה שאו צריך להתרחק ממנה לגמרי, ואחר כך, יש מצב של 'מהרה', שהוא מעורב טוב ורע, ולכן עדיין אינה יכולה לבוא אל הקודש.

יום השמיני

והנה, לכאורה אם האדם צריך לתקן את עצמו – היה צריך לעשות כל זה כבר ביום הראשון, ולא להמתין ליום השמיני כדי למולו. וקושיא זו יש גם להקשות על ארץ ישראל והתורה. ארץ ישראל לא ניתנה מיד לאברהם, אלא הייתה קודם תחת יד שבעה אומות, ורק לאחר מכן ניתנה לישראל. וכן התורה לא ניתנה ביום הראשון של הבריאה, אלא לאחר עשרים וששה דורות, ושניהם פלא; כי אם התורה היא החיות של העולם, איך התקיים העולם באותם עשרים וששה דורות, וכן ארץ ישראל, איך יכלה לסבול את טומאת האומות בכל אותו הזמן שהייתה תחת ידם.

התשובה היא, שיש בזה סוד עמוק, הנקרא 'אוצר מתנת הינס'. כלומר, הן אמנם שהאדם חייב להיות מהול ומתוקן, וכן אמת שהתורה היא קיום העולם, וארץ ישראל היא מקום קדוש שאינו סובל טומאה. אבל דווקא משום כך אין קיום לעולם, בפרט לאחר הטא אדם הראשון שנעשה מעורב טוב ורע. כי אם כך, מיד ברגע שהאדם מקלקל הלילה את קדושתו, אין לו קיום, וכן אם ייעשה בארץ ישראל דבר שאינו לפי קדושתה, מיד היא תקיא אותו, וכן כשהאדם במל מן התורה – אפילו מחמת הכרה – לא יהיה לו קיום.

ולכן, יש אוצר 'מתנת הינס', שכביכול מקיים את העולם ככל אופן, יהיה איך שיהיה. ולכן המתין הקב"ה עשרים וששה דורות [שכנגדם אנו אומרים עשרים ושש פסוקים 'כי לעולם הסדו'] קודם קבלת התורה, וכן מסר תחילה את ארץ ישראל לכנען, וכן צוה להמתין שבעה ימים קודם המילה – כדי לגלות על ידם את אותו אוצר של מתנת הינס, ובכך ידע האדם, שגם אם נפל הלילה – עדיין לא אבדה תקוותו, ועדיין יש לו קיום, ודווקא על ידי כך יוכל להמשיך ולעסוק בתיקונו.

ויותר מכך, על ידי המצבים הללו, שבהם מוכרחים להתקיים על ידי אותו 'אוצר של מתנת הינס' – ממשיכים קיום גם לכל העולם. כי הרי כל העולם אין להם את הכה של הברית, ולא את הכה של התורה, ואם כן, הקיום שלהם הוא רק על ידי 'מתנת הינס', אך גם לזה אינם זכאים, ובשביל זה עשה השם יתברך שכל אדם חייב להיות לפעמים במל מהתורה, ואז הוא שואב את חיותו מהאוצר של מתנת הינס, ובזה הוא ממשיך זאת לכל העולם.

יצירתו של האדם

לכך נוצר האדם לאחר כל הבריאה. לומר לו: א. תפקידך הוא לתקן את כל העולם, אם לכתחילה – על ידי שלא תחטא, ובכך תשאיר את העולם על תיקונו. ואם בדיעבד – שגם אם תחטא הלילה, לא תיפול בדעתך, שהרי היתוש קדם לך – ולמרות שאין לו שום זכויות יש לו קיום, על ידי אוצר מתנת הינס, ואם כן, גם אתה יכול להחזיק מעמד על ידי אותו אוצר, ואדרבה, בכך אתה ממשיך את אותו האוצר גם לאותו יתוש ולכל העולם.

וכל זה נכתב קודם לפרשת מצורע, ולשאר הטומאות. כי הפרשה הזאת מדברת מהמצב של התיקון, בו האדם עוסק לתקן את עצמו ואת העולם, ורק לאחר מכן מדברת על מצב בו אדם מתעסק עם קלקול, כמו טומאת צרעת, וטומאת נדה וזב וכדומה. זאת ועוד, רק לאחר שנתבאר היסוד שיש אוצר של מתנת הינס, יכולים לדבר על מצב של קלקול, ולהזק את האדם שלא יתייאש אלא יידע שיש אוצר של מתנת הינס, והוא יכול לתקן הכל.

~ ציפורים - ניגון כשר ~

של הצרעת ללשון הרע, הוא כפי המבואר בדברי רש"י, שהוא הפריד בין איש לרעהו על ידי לשון הרע, לכך מוציאים אותו מחוץ למחנה.

ב. עניין הציפורים: מבואר בדברי חז"ל 'יבוא קול ויכפר על הקול', כלומר, הוא פגם בלשון הרע שהוא על ידי 'הקול', ולכך מביאים לו ציפורים שהם עושים 'קולות', והם מתקנים את מה שפגם על ידי הקול. ועל פי זה מבאר הרמב"ן את החילוק בין 'עוף' ל'ציפור', ש'עוף' הוא כל דבר הפורה אבל 'ציפור' הוא רק מי שמצפצף בקולו, דהיינו עופות דרוו. ולכן נקרא הבוקר 'צפרא' על שם הציפורים שמצפצפים אז.

והטעם ששולחים את הציפור על פני השדה, הוא מבאר על פי הסוד של שעיר המשתלח לעזאזל ביום הכיפורים, שהוא כביכול 'דורון' אל הקליפה כדי להסיר אחיותו [ושם בעניין שעיר המשתלח, ביאר באריכות שהלילה לומר שאנו נותנים לו דורון, אלא אנו מקיימים 'מצות השם' שציוה לעשות כן. ובזה אנו עובדים את השם יתברך ולא אותו ח"ו].

ובאור החיים הקדוש מבאר בדרך רמו, שכל הפרשה רומזת על גלות וגאולה. כי הגלות היא על לשון הרע, כמו שהיה במצרים וכן הוא בכל הגלויות, ולכן אנו נשלטים על ידי הגויים שהם הצרעת, וכשנזכר לשוב בתשובה ניגאל על ידי שתי הציפורים, שהם שני משיחים - משיח בן יוסף ומשיח בן דוד, שאחד מהם 'נשחט', דהיינו משיח בן יוסף שצריך למות, והשני הוא הציפור החיה שהוא משיח בן דוד. ועל זה אנו מתפללים בברכת 'ולירושלים עירך' שלא ימות משיח בן יוסף, כמבואר בכתבי האר"ז. וכך מבאר גם שאר הפרטים של המהרה.

ג. עז ארז ושני תולעת ואזוב: הרמב"ן מציין לכך שבשלת המקומות הללו, עושים את הסדר הזה, אך אינו מבאר את השייכות ביניהם. ובאור החיים מבאר על פי דרכו, ששלת אלו רומזים על שלשה אבות; 'עץ ארז' על אברהם אבינו, 'שני תולעת' על יעקב ואזוב' על יצחק, שבזכות שלשתם תהיה הגאולה. ובזה אפשר להבין קצת עניין מהרת פרה אדומה, ויציאת מצרים.

ביאור הפנימיות

והנה, אחר כל הביאורים הנפלאים הללו, ניכר היטב שעדיין רב הנסתר על הגלוי: א. מהו החטא המיוחד של לשון הרע יותר משאר כל המדות רעות; קנאה, שנאה, מחלוקת וכדומה, ומכל הדיבורים הרעים; שקר, ליצנות, הנופה וכדומה. ב. מדוע העונש על זה הוא דווקא צרעת, ומדוע הטומאה הזאת חמורה יותר מכל הטומאות שצריך לישב בדם חוץ לשלשה מחנות, ואינו יכול לישב אפילו עם שאר הטמאים. ג. מהו הסוד הפנימי של הציפורים, וכל סדר המהרה המיוחד במצורע שלא מצינו דוגמתו.

והעניין יתבאר על פי מאמר נפלא בליקוטי מוהר"ן (סימן ג) שעוסק בעניין הניגון והמנגן, איזהו ניגון כשר ואיזה ניגון פסול. ובתוך הדברים מתבאר היטב עניין המצורע, וסוד הציפורים. ועל פי זה יתבאר בעז"ה גם כן עניין עץ ארז ואזוב ושני תולעת, וכדלהלן:

שני מיני הרגשות

וביאור העניין בקצרה כך הוא:

האדם מורכב משלשה חלקים עיקריים, והם: מחשבות, הרגשות, ומעשים. המחשבות - הם למעלה בראש, ומרמזים על שלשת הספירות העליונות 'הכמה בינה ודעת', המעשים - הם למטה בגוף, ובעיקר ברגליים, ומרמזים על הספירה התחתונה 'מלכות'. וההרגשות - הם באמצע, דהיינו מרכז הגוף והידיים, ומרמזים על הספירות האמצעיות 'מחמד' ועד 'סוד'.

אמנם ההרגשות בעצמם נחלקים לשתיים. החלק הראשון - הם הספירות 'חסד גבורה תפארת' שמרמזים על המדות 'אהבה, יראה, והתפעלות'. והם

פרשת מצורע, היא הפרשה החמישית בסדר ויקרא, והיא המשך לפרשת תזריע. בפרשת תזריע נכתב באריכות כל פרטי טומאת צרעת, ובפרשה זו מתבאר סדר מהרת המצורע ותיקונו, והרבה צדיקים קראו לפרשה זו 'פרשת מהרה'.

עצם העיסוק בעניין תיקון האדם בפרשיות אלו - התבאר במאמרים הקודמים בפרשת שמיני ובפרשת תזריע. ושם התבאר בפרשיות עניין המאכלים, ועניין יולדת וברית מילה. והפעם נבאר בעז"ה עניין מצורע.

בימינו אין צרעת. והוא עניין פלא, שרק בזמן בית המקדש שיכולים להיטהר מזה - היה טומאה כזאת, אבל כשאין אפשרות להיטהר, גם אי אפשר להיטמא בזה. ורואים בזה רחמי השם, שאינו מביא מכה שאין לה רפואה. אמנם, לכשנבין עניין הצרעת, נראה שאם אמנם אינו קיים 'בפועל' בזמן הזה, עם כל הלכותיו ופרטיו, אבל 'מהות' העניין קיים, והוא נוגע עלינו מאד, אולי יותר מכל דבר אחר. ולא רק מהות 'הטומאה' והקלקול, אלא גם סדר המהרה והתיקון שלו.

התמיהות בפרשה

א. מהו נגע הצרעת - האם הוא 'חולי טבעי' או 'עונש רוחני'. הנה בפשטות הוא חולי טבעי, אך בחז"ל הקדושים מבואר שהוא עונש רוחני, ובא על פגם לשון הרע. ורמזו זאת בתיבת 'מצורע' נוטריקון 'מוציא שם רע'. ויש להבין מה השייכות בין לשון הרע לבין צרעת, ומדוע נרמז עניין זה דווקא בפרשת מצורע שעוסק במהרתו ולא בפרשת תזריע שעוסק בעצם העונש.

ב. בסדר מהרת המצורע, לוקחים שתי ציפורים. והוא דבר פלא שאינו נמצא בשום מקום אחר. ויש להבין מהות העניין, מה השייכות בין 'ציפורים' לבין מהרת המצורע. כמו כן, יש להבין מדוע אחד מהם שוחטים, ואת השני מניחים בחיים.

ג. כמו כן צריך להביא 'עץ ארז, ושני תולעת, ואזוב'. והסדר הזה מופיע גם במהרה מטומאת מת [על ידי פרה אדומה], וגם ביציאת מצרים, שהוצרכו לקחת אגודת אזוב. וצריך להבין מהות העניין, ומה השייכות בין שלשת הדברים האלו [מצורע, טומאת מת, ויציאת מצרים].

ביאור הפשט

א. הצרעת: דבר ברור הוא שאין הצרעת חולי טבעי, אלא חולי רוחני. וכפי שמבאר הרמב"ן, ש'בהיות ישראל שלמים להשם, יהיה רוח השם עליהם תמיד להעמיד גופם ובגדיהם ובתיבתם במראה טוב', אלא ש'כאשר יקרה באחד מהם חטא ועון, יתהווה כיעור בכשרו או בכגדו או בכיתו להראות כי השם סר מעליו'.

ואמנם יש צרעת שהיא חולי טבעי, אבל לא זו היא הצרעת המדוברת. כי הצרעת הטבעית היא 'עפשות וזיהום הגוף, ותגבורת המרה אשר תתגבר באדם ועושה רושם בבשרו', והיא תוצאה של 'העצבון וצרת הלב ושממון השכל' (אור החיים הקדוש), ומשכך, הרפואה לזה הוא לעשות דברים המשמחים ומרחיבים את הלב.

ואילו אצל המצורע עושים להיפך, שסוגרים אותו ומושיבים אותו בדם, ואם היה מדובר בצרעת טבעית, לא רק שזה לא היה מרפא אותו אלא היה עושה אותו חולה עוד יותר. אלא שזו צרעת רוחנית, שבאה על לשון הרע, ולכן הרפואה שלו הוא דווקא על ידי שסוגרים אותו, ואז הוא מתעורר בתשובה ושב ורפא לו.

וזה הטעם שנרמז עניין זה [שצרעת בא על לשון הרע] דווקא בפרשת מהרה, כי רק על ידי המהרה ניכר שאין זו צרעת טבעית אלא רוחנית. כי אם הייתה טבעית לא הייתה מתרפאת באופן זה (אור החיים). ובפשטות השייכות

הרגשות 'חזקות' ו'ניכרות', שכשהם פועלים באדם – הוא חש אותם היטב. דהיינו שמרגיש אהבה גדולה או יראה חזקה או התפעלות עצומה. ולכן, צריך שיהיה איזה סיבה ש'מעוררת' אותם, וכשהם 'ערים', הם מורגשים וניכרים.

החלק השני – הם הספירות 'נצה הוד ויסוד', שהם הרגשות נמוכות והולשות יותר. והרגשות אלו – מצד אחד אינם ניכרים כל כך ואין מבחינים בפעילותם, ומצד שני, הם אלו שבעיקר משפיעים על האדם ועל הרגשתו, יום יום ושעה שעה, יותר מכל דבר אחר. החלק הזה, שהוא החלק היותר נמוך ובסיסי באדם – ניוון מהניגונים שהאדם שומע.

ניגונים, דיבורים ו'מסרים'

אחד מהדברים הנפלאים שיש בעולם, הוא 'כח הניגון'. הניגון – משפיע על האווירה, מפעיל את מי שנמצא בסביבתו, ומעביר 'מסרים' גלויים או סמויים. ניגון יכול לגרום לשמחה גדולה או לעצבות נוראה, הוא יכול לגרום להתעוררות מיוחדת או לפריקת עול שאין כדוגמתה. הכל בכח הניגון.

למעשה, הניגון הוא הדבר שמלווה אותנו כל הזמן. וכל מהותו של האדם תלויה ב'ניגון' שמתנגן בתוך לבו. והניגון הזה – שמתנגן בלב, ומלווה כל צעד וכל תנועה מהיינו – אינו תמיד ניכר, ולא תמיד אנו מכנים אותו בשם 'ניגון'. כי הניגון שאותו אנו 'שומעים' ו'מרגישים' שייך יותר לחלק הראשון של ההרגשות – אהבה ויראה והתפעלות, שהם ניכרים ומורגשים. אבל יש ניגון שאליו אנו פחות שמים לב, והוא שייך יותר לחלק השני של ההרגשות – נצה הוד ויסוד.

כל הניגונים שאדם שומע בחייו – משאירים בו 'מסרים', שנשארים גם לאחר שהסתיים שמיעת הניגון. ולא רק ניגונים, אלא כל 'דיבור' שאדם שומע, וגם כל דבר שהוא 'רואה' או 'חווה' או אפילו רק 'קולט' – חודר אליו, ומשפיע על הרגשתו. כל 'הניגונים' וה'מסרים' האלו, הם אלו שמלווים אותנו, ומחליטים עבורנו אם להרגיש תחושת 'חיות' ו'חיוניות' או הרגשת 'כבדות' וחושך.

האוויר והקול

כל 'העולם' הזה של הניגונים, הוא עולם נעלם ונסתר. מצד אחד, זהו המשפיע המרכזי על חיינו – על כל התחושות היומיומיות שלנו, ועל כל הכח והחשק שלנו לעשות את כל מה שצריכים לעשות. ומצד שני, לא מדובר במצוות או בעבירות, וגם לא מדובר בדברים מוגדרים וברורים שאפשר להצביע עליהם. הרבה יותר קל לדבר על 'מהשבות' ועל 'מעשים', או לפחות על אהבה ויראה – מאשר על התחושות 'האוריריות' האלו.

ואכן, המשל הכי דומה לזה הוא 'האוויר'. מצד אחד, הוא אינו ניכר לעין ואי אפשר להצביע עליו. ומצד שני, אין דבר יותר 'נוכח' ו'מרכזי' ממנו. הוא זה שמחיה את האדם, והוא זה שממלא את אוויר העולם, ונמצא בכל פרט בבריאה. אין דבר 'שחי' ללא אוויר. וכך הם גם ההרגשות, הם אינם ניכרים לעין, אך הם הדבר הכי 'נוכח' והכי מרכזי.

זה לא רק משל ונמשל, אלא הם אותו דבר. כי ההרגשות מושפעים מהניגון והקולות שאדם שומע, וכל מהות 'הקול' הוא בסך הכל אוויר. אלא שהקול מכוון את האוויר בצורה מסוימת, ומשפיע על 'התוכן' של האוויר, ואת התוכן הזה הוא מעביר לכל אלו שנושמים את אותו אוויר, ומחזיר לתוכם את התחושה הזאת – לטוב ולמוטב.

רוח נבואה ורוח נכאה

כל אחד זקוק ל'רוח'. כי ה'רוח' היא זה שמנשבת בו, ומפעילה את כל הכוחות שבו. אלא שהרוח מעורבת משני כוחות סותרים – רוח טובה ורוח נכאה. כשאדם מלא חשק וחיוניות – הוא משום שמנשבת בו 'רוח טובה'.

ולחיפך, כשהוא מלא עצבות וכבדות, הוא גם כן משום שמנשבת בו רוח, רוח נכאה.

ה'רוח' נמשכת בשרשה מהכח שנקרא 'ציפורים', ולכן הציפורים יש להם כח מיוחד של 'קול' ו'צפצוף' כי יש בהם את ה'רוח'. אמנם יש שני מיני ציפורים – יש ציפורים מצד הקדושה, שנמשכים מהספירות 'נצה הוד', ומהם נמשך 'רוח טובה'. ויש ציפורים מצד הקליפה [קליפת נגה] ומהם נמשך 'רוח נכאה'.

הרוח טובה שנמשכת מהציפורים, יכולה להביא את האדם לדרגה של נבואה. וכמבואר בכמה פסוקים שכשהנביאים רצו שתשרה עליהם רוח נבואה היו מנגנים [כי הנבואה נמשכת מהספירות נצה הוד]. אמנם גם מי שאינו זוכה לנבואה, אבל שורה בו 'רוח נבואה' דהיינו רוח של חיוניות והתרוממות הרוח, ומצילתו מרוח נכאה. וכמו שכתוב אצל שאל שכל פעם שהייתה 'רוח רעה' מבעתתו, היה קורא לדוד שינגן לפניו ויסלק ממנו את הרוח רעה.

לשון הרע, צרעת וציפורים

זהו הפגם הגדול של לשון הרע. לא רק משום שפוגע בחברו, אלא משום שפוגע ב'אוויר' ומכניס בו ניגון רע, שמשפיע על כל הסביבה כבדות והשכות. לשון הרע לא חייב להיות בגנות החבר, אלא גם יכול להיות בגנות עצמו, או סתם דיבורים בטלים של ליצנות וקלות ראש, או דיבורים מחלישים את הדעת. כל אלו מפעילים 'ניגונים פסולים' שמקלקלים את האוויר.

ולכן, העונש של מצורע הוא להיות סגור, ולשבת בדד מחוץ למחנה. כי מהות הצרעת הוא 'סגור דנהורא עילאה' (זוהר), דהיינו שסוגר ממנו את הרוח הים, שהיא הרוח החיה שמכניסה חיוניות באדם ובעולם, שסגר עצמו בתוך רוח רעה ונכאה.

ולכן, הטהרה שלו הוא על ידי ציפורים. כי הוא ינק את דיבוריו הרעים מהציפורים של הקליפה, והטהרה שלו הוא על ידי שתי ציפורים 'חיות מהורות', דהיינו הציפורים שמצד הקדושה, שמכניסים חיות וטהרה בעולם. וזהם בעצמם מרמזים על השני משיחים – שיכניסו רוח נבואה בעולם, כמו שכתוב 'זהתנבאו בניכם ובנותיכם'!

עו ארז, שני תולעת ואזוב

התיקון של הקול, הוא על ידי 'הדיבור'. הדיבור הוא כח שהופך את האוויר למציאות, ומחבר בין ההרגשות לבין המעשים. כל דבר שרוצים להוציא מכה אל הפועל – הוא על ידי דיבור. כי הוא לוקח את האוויר, את המחשבות ואת ההרגשות – ומביא אותם לידי מעשה. ולכן, עיקר התורה היא 'תורה שבעל פה', דהיינו התורה שמדברים אותה, ובכך הופכים את הקול לדיבור.

התנועה של החיים, והתנועה של הניגון – היא תנועה עולה ויורדת. וכך היא גם התנועה של הציפורים – עולות ויורדות. כי זה תפקידו של האדם – להיות עולה ויורד, דהיינו לעלות למעלה ולקבל 'רוח חיים' ואז להאיר אותה למטה, ואחר כך לקחת דברים מלמטה ולחבר אותם למעלה. ומי שמכיר בכך, אינו נבהל ממה שעולה ויורד, אלא מבין שכך הוא צורת החיים האמתיים.

המדבר לשון הרע, הוא משום שהוא שבור מעצמו ומחיו, וכשאינו לו חיות מעצמו, הוא מחפש חיות מדברים אחרים ובטלים. והטעם שהוא שבור הוא משום עליותו וירידותו, ומשום שלא השכיל להבין סוד הדיבור והחיבור, סוד החיים והניגון, וסוד הציפורים. ולכן הוא עוסק ב'מוות' במקום ב'חיים'.

ולכן, מביאים לו עץ ארז שהוא גבוה, ואזוב שהוא נמוך, ושני תולעת שמחבר ביניהם. ה'שני תולעת' מרמז על כח הדיבור, כי כוחה של תולעת הוא בפה. ועל ידי הדיבור מחברים בין הגבוה והנמוך. ואת שלשתם מחברים אל הציפור החיה, לרמז לו שזוהו מציאות החיים. ואם יבין זאת, יתפארה מה'סגור' שלו, ויתחיל לחיות. ובזה גם מטהרים מטומאת מת, וגם יוצאים ממצרים.

אמר רבינו הקדוש: "רצייתי שהעניין שלי יתפשט בלבבות האנשים המתמידים בעבודתם כאנשי לימא!!"

(שיח שרפי קודש ח"ב, סימן נז"ר)

על הפרשה ||| פנינים על פרשת השבוע לאור תורה זו

פרשת תזריע

טומאת יולדת והשייכות של מצוות מילה לפרשה זו

פרשת מצורע

טהרת המצורע ע"י הציפורים

מבואר בפרשה עניין טומאת יולדת, ובפשטות הוא עניין פלא והפלא שדייקא כשזוכה אשה להביא נשמה חדשה של ישראל לעולם, דייקא אז היא נטמאת, הרי פלא הוא, וגם צ"ב מה שדייקא בתוך פרשה זו נזכר עניין מצוות ברית מילה ביום השמיני, ואולי יש לכאור קצת על פי דברי רבינו ז"ל במאמר הזה, שכדי לזכות לרוח חיים דקדושה מוכרחים לבחי' המתנה [שזה בחי' האנחה שהוא גענוע והמתנה, היפך בחי' דחיקת השעה של הרשע שע"כ הוא ממשיך בחי' רוח סערה שגדול בשעתו, ורק בשעתו, וכמבואר בפנים]. וזה מגלה לנו התורה שכך הוא הסדר שבתחילה כשנכנסים אל הקדושה נראה כאילו יש התרחקות וטומאה, אבל באמת כשממתינים זוכים לימי טהרה, וכמו כן הוא במצוות מילה עצמו, שצריך להמתין ח' ימים, אבל אז זוכים לשלימות האור של מצוות מילה, שכל זה נצרך כדי לברר הרע מהטוב שזה עיקר עבודת האדם בזה העולם וכמבואר בפנים.

מבואר בדברי הו"ל עניין טהרת המצורע ע"י ציפורים, כי הוא פגם בכחי' הדיבור, וע"כ כפרתו ע"י הצפרים שמצפצפים בקולם, והיינו כי עיקר עבודת האדם הוא להמשיך רוח חיים לעצמו ולאחרים, ועיקר הכח להמשיך רוח חיים הוא ע"י הדיבור שהוא בחי' "לנפש חיה" שתרנומו לרוח ממלאל, וע"כ עיקר עבודת האדם הוא להיטיב בדיבורו ולהמשיך רוח חיים ולא להיפך ח"ו, וע"כ הבעל לשה"ר שפגם בזה ועשה מהיפך אל היפך שבדיבורו הויק לאנשים והכניסם לבחי' חסרון ועצבות, היפך בחי' הרוח חיים, ע"כ מראים לו שזה עיקר הנקודה שהוא צריך לתקן, שדיבורו יהיה באופן של המשכת הרוח חיים ולא להיפך ונבוזה"ק מבואר שמכיו שתי צפרים, אחד כנגד הרע שדיבר, ואחד כנגד הדיבור הטוב שלא דיבר, והיינו כנ"ל כי באמת הדיבור צריך להשתמש בו להמשיך הרוח חיים ולא להיפך, ובה מראים לו סדר התיקון.

עבודת הלב ||| פנינים על סדר התפילה על פי תורה זו

תפילה הוא שורש הרוח חיים

הנה התפילה היא בחי' העדן שעל ידו נמשך שורש הרוח חיים אל הגן שהוא התורה שעל ידו הוא עיקר הרוח חיים דקדושה וכמבואר בפנים, ועל פי זה מוכן שבוודאי כל עניין התפילה הוא בחי' המשכת הרוח חיים דקדושה, ונבאר מעט לפי סדר התפילה.

ישראל, בבחי' "עומר ישראל בתפארה", וזה בחי' "הנותן ליעף כח", כי בחי' הרוח חיים דקדושה הוא עיקר בחי' הכח שניתן לעיפיים, וזה עצמו בחי' "המעביר שינה מעיני", ואז מבקשים שנזכה לתורה כראוי ולהתגבר על היצה"ר, ולהידבק בחברים טובים ולהינצל מחברים רעים, שכ"ז הוא בחי' מה שצריך להכניע הרע ולהגביר הטוב עד שזוכים לברר הטוב מן הרע ככל פרטי הכריאה.

ברכות השחר

ומתחילים בכרכת "אשר נתן לשכוי בינה להבחין בין יום ובין לילה", שהיא הודאה עצומה על מה שזכינו לקבל הרוח חיים דקדושה מהצדיקים, שהם בחי' יום, ולהינצל מהרוח סערה של הרשעים שהם בחי' לילה, כי באמת עניין זה מטעה מאוד, ובנקל לטעות ולחשוב שהרוח חיים של הרשע הוא רוח חיים אמיתית, ובפרט שבשעתו הוא גדול מאוד, וע"כ צריך להודות הודאה מיוחדת להשי"ת, על כל נקודה שזוכים להבחין ביניהם ולהינצל מהרוח סערה שהוא בחינת לילה, ולזכות לרוח חיים דקדושה שהוא בחי' יום.

פרשת העקרה ו"לעולם יהא אדם"

ואח"כ אומרים פר' העקדה להזכיר זכות העקדה, שזה בחי' רוח חיים שנמשך לכל ישראל בזכות אבותינו, ובפרט בזכות העקדה שעקד אברהם את יצחק בנו, שע"ז מתעורר בכל פעם מידת הרחמים על ישראל שע"ז הוא עיקר בחי' המשכת הרוח חיים דקדושה, וע"כ מוזכרים נעימות חלקנו וגורלנו, שאנחנו בבחי' "עמך בני בריתך" וכו' "עדת יעקב בנך בכורדך" וכו', שכ"ז הוא עיקר הרוח חיים דקדושה בפועל.

קרבנות

ואח"כ אומרים פר' הקרבנות, כי עניין הקרבנות הם כירור בחי' הרוח חיים דקדושה מבחי' הרוח סערה, וכפי שמבאר מוהר"ן (ליקוטי הלכות, פסח הלכה ג אות י) וז"ל: "פי עקר הקרבן הוא לברר רוח האדם מרוח הבחמה, דהיינו לברר בחינת רוח חיים דקדושה מבחינת רוח סערה רוח הטמאה, פי ישראל ועובדי פוכבים הם בחינת אדם ובהמה פידוע, פי אדם קרויין אדם ואין העובדי פוכבים קרויין אדם ומותר האדם מן הבחמה אין פי הפל הכל, פי פלם יש להם בחינת הכל, שהוא בחינת הכל פה של המשכת הרוח חיים על ידי אגתה להשלים החפרון פי גם אומין דעלמא, שהם בחינת בחמה, יש להם גם בן בחינת אריכת הרוח, שהוא הכל פה פנ"ל, אבל מי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה ורוח הבחמה הידרת היא למטה לארץ, פי רוח האדם, בחינת אריכת הרוח של ישראל, שהוא רוח חיים דקדושה, עולה למעלה ומקבל וממשיך רוח חיים מן הקדושה מתי החיים. ורוח הבחמה הידרת למטה, פי אריכת הרוח של הבחמה, בחינת האמות העובדי פוכבים, היא יורדת למטה לארץ, פי אין להם שום חיות, פי הם בחיים קרויים מתיים, פי רוחם היא רוח סערה, שהוא רק גדול בשעתו לפי שעה קלה ולסוף מסער גופה ונשמתה וכו'.

וזה עצמו עניין הברכות של "שלא עשני גוי", "שלא עשני עבד", שהן הודאה על נקודת היהדות שהיא עיקר הרוח חיים דקדושה, וכן "שלא עשני אשה" שפטורה מהתורה, כי ע"י התורה הוא עיקר הרוח חיים דקדושה ובפרט ע"י כירור ההלכה.

וכן שאר הברכות הם על עניין זה, שהשי"ת פוקה עינינו לראות ולחפש אחר הרוח חיים דקדושה ולא להימשך אחר הרוח סערה, וזה עצמו בחי' "מתיר אמורים" ו"זוקף כפופים", כי כשאדם נמשך אחר הרוח סערה הרי הוא בבחי' אסור בבית האמורים ובתכלית הנפילה, וזהו "רוקע הארץ על המים", כי ע"ז זוכים לתקן ולברר כל הדי' יסודות שע"ז נתקן בחי' הארץ על המים ושהם שני היסודות המורגשות במוחש, ותיקונם הוא ע"י בחי' האש והרוח שהם היסודות הרוחניים יותר, וזה ג"כ "מלביש ערומים", כי ע"י שזוכים לברר ההלכה נעשים ההלכות לבושים לנשמתו, וכן "שעשה לי כל צרכי", עד שיש חסדים כאלו של המשכת שלימות הרוח חיים ע"י הצדיק וע"ז "המכין מצעדי גבר", כי ע"ז יכולים לילך מדרגא לדרגא כראוי ונשזה עיקר בחי' הרוח חיים דקדושה, היפך בחי' הרוח סערה שהוא בחי' דחיקת השעה שרוצים את כל הרוח חיים מיד וכמו שנתבאר בפנים, וזה "אזור ישראל בגבורה", שיש כח לישראל הנלווים אל הצדיק להתאזר בגבורה ולהכניע את הרשעים, וע"ז מגלים את הטוב שבכל דבר בכריאה שע"ז מתגלה הפאר של הכריאה ע"י

"פי רוח הבחמה היא בבחינת אריכת הרוח סערה שממשיכה העובדי פוכבים על ידי אגתה, פנ"ל רוח חיים דקדושה ונשמתה גדול מאד, פי

הם הומים וגונחים בקולם תמיד, ואין להם דבור, רק קול, וכל קולם הוא כמו מי שגונה ומתאנח בקול גדול ומאריך הרוח והנשימה מאד, בנראה כל זה בחוש, הינו שהם בבחינת אריכת הרוח של העובדי פוכבים, שהוא גדול בשעתו, בחינת רוח סערה, אצל למוך מסער גופה וכו'.

"עקר הקרבן היא בשביל זה לברר רוח האדם מרוח הבהמה בבחינת מי יודע רוח בני האדם העלה היא למעלה ורוח הבהמה הירדת וכו', פי על ידי החטא נמשך, הם ושלום, אחר רוח הטמאה בחינת רוח סערה, דהינו שנתערב רוח חיים דילה, שהוא בחינת רוח האדם ברוח הבהמה, ועל פי הרשעים בתיבתם קרויים מתים מחמת שנסתלק מהם הרוח חיים וכו', ועל פי תקון החוטא על ידי הקרבן, שעל ידי זה נתברר רוח האדם מרוח הבהמה ואז יש לו פה להמשיך הרוח חיים על ידי האנחה שמתאנח ומתחרט על החטא בשעת הקאת הקרבן".

ובפרטות תמיד וקטורת, אולי י"ל שתמיד הוא בחי הרוח חיים דקדושה שנמשך בתמידות, וקטורת הוא בחי הכנעת הרע, כידוע שעניין הקטורת הוא לברר הניצוצות מבין הסמ"א, וע"כ בחי איזהו מקומן הוא בחי סוגי הקרבנות בפרטות שכל זה הוא בחי המשכת הרוח חיים להשלים החסרון בכל פעם לפי עניינו, שזה עצמו בחי כרייתא דר"י להמשיך בחי העצה הנצרכת בכל מקום לפי עניינו שזה עיקר בחי הרוח חיים דקדושה שנמשך ע"י הצדיק להשלים החסרון בכל פעם מחדש.

שחיטתו בצפון

ויש לציין בזה לעניין מה שמוזכרים באיזהו מקומן הרבה את עניין שחיטתו בצפון, את דברי מוהרנ"ת (בליקוטי הלכות, העושה שליה לגבות חובו, הלכה ג אות כד) וז"ל: "ועל פי הנה פתית המקדש עקר הקדושה בצפון, כמו שכתוב, קדשי קדשים שחיטתו בצפון וכו', פי שם עקר שלמות כל התקדושות, פי צפון חסר ושם צריכין להמשיך הרוח חיים הצפון פלכ להשלים כל התקדושות התלויים בהרוח החיים הנה שהוא בחינת רוח צפונית המנשבת בפנור של דוד, פמבאר היטב בתהלת התורה הנ"ל".

תפילות ראש הודש

בראש הודש מאיר שלימות החסרונות

הנה בראש הודש מאיר ביותר בחי שלימות החסרונות, וכמבואר בדברי מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות, העושה שליה לגבות חובו, הלכה ג אות כז): "פי כל התקדושות שבעולם נמשכין מהקרון הלקנה מבחינת מארת חסר, וישראל על ידי מצות קדוש החדש הם ממלאין ומשלימין הקרון ופגמות הלקנה ועל ידי זה נשלמין ונתמלאין כל התקדושות, פי נמשך הרוח חיים מבחינת רוח צפונית המנשבת בפנור של דוד הנ"ל למלאות ולהשלים כל התקדושות, פי כל ענין דוד המקנה עליו השלום, הנה להשלים פגמות הלקנה, פי מלכותו נמשל ללקנה פמוכא ונימיו קימא סהרא באשלימותא, ועל פי בעת קדוש הלקנה שהוא בחינת תקון פגמות והקרון הלקנה אומרים אז דוד מלך ישראל חי וקיים, פי בודאי הוא חי וקיים תמיד, פי הוא ממשך תמיד הרוח חיים למלאות כל התקדושות שבעולם וכו"ל. ועל פי נצטוו מצות קדוש החדש בעת יציאת מצרים, פי כל יציאת מצרים הנה על ידי שזכה משה להתגבר ברוח חיים דקדושה שנמשך מהתורה שהיה עתיד לקבל ועל ידי זה התגבר על הרוח חיים דסמרא אחרא של המצרים ועל ידי זה הכניע והשפיל אותם בבחינת משפיל רשעים עדי ארץ וכנ"ל ועל פי אז נצטוו על מצות קדוש החדש שהוא תקון פגמות והקרון הלקנה שהוא בחינת שלמות התקדושות על ידי הרוח חיים דקדושה וכנ"ל. ועל פי היתה הגאולה בהצאת דיקא, פי אז הרוח צפונית מנשבת בפנור של דוד שהוא הרוח חיים דקדושה שעל ידי זה היתה הגאולה וכנ"ל".

הלל הוא בחי רוח חיים דקדושה

ועל כן אומרים אז הלל שהוא בחי רוח חיים דקדושה כי הרוח חיים הוא בבחינת שמחה, כמו שמוכר במקום אחר שעקר החיות הוא שמחה, בחינת

באר פני מלך חיים, בחינת שבע שמחות את פניה, פי הרוח חיים הוא בחינת רוח צפונית המנשבת בפנור של דוד שעל ידי זה הוא מננן מאליה. ונגזן ומרה הוא עקר השמחה בנראה בחוש" (ליקוטי הלכות, העושה שליה לגבות חובו, הלכה ג אות יח).

סדר החלל

ומתחילים להודות על נועם חלקנו שזכינו להיות עבדי ה' שזהו באמת עיקר הרוח חיים דקדושה, ומוזכרים מה שהשי"ת מקימו מעפר דל וכו' להושיבי עם נדיבים, כי זה עוצם רחמנותו וחנינותו שאף מי שהוא רחוק מהרוח חיים דקדושה והוא בבחי' דל ואביון, מ"מ יוכל להיות נלווה אל הצדיק ולקבל ע"י את הרוח חיים דקדושה, בבחי' להושיבי עם נדיבים, שהוא בחי' להיות נלווה אל הצדיק שהוא בחי' נדיב [שנדבו ליכו להכיר את בוראו, כמו שדרשו על דרך זה בסוכה מט ע"ב על אברהם אבינו].

ואח"כ מוזכרים שבעת יציאת מצרים אז נתגלה הרוח חיים דקדושה בכזו שלימות, עד שנכנס בחי' רוח חיים אפילו בדומם, בבחי' הים ראה ויגוס וכו' ההרים רקדו כאלים גבעות כבני צאן, והכל מלפני אדון חולי ארץ, כי נתגלה אלוקותו בעולם באופן עצום מאוד עד שנכנס בחי' רוח חיים אף בדומם וכנ"ל ובהלל השלם מוסיפים לבקש שיתגלה כבודו יתברך בשלימות בעת הגאולה שאז ימשך בעולם שלימות הרוח חיים, ויתגלה איך שבכל הע"ז אין שום בחי' רוח חיים, כי כל הרוח סערה שלהם גדול בשעתו ולכסוף כלה ונאבד.

ואח"כ מוזכרים ומבקשים על עוצם השפע והכרחה שנמשך לכל ישראל, כי הרוח חיים הוא עיקר הכרחה והשפע, "פי כל התקדושות וההשפעות שהם בחינת שלמות כל התקדושות שהשם יתברך משפיע לאדם די מחסורו אשר יחסר לו, הוא על ידי הרוח חיים, שהוא החיות של כל התקדושות וההשפעות, פי הוא עקר החיות של כל דבר (וכמבאר בתהלת המאמר הנ"ל)", כלשון מוהרנ"ת (ליקוטי הלכות פסח הלכה ג אות ג).

וממשיכים בלשונות נפלאים של שבה והודאה להשי"ת שהוא עיקר הרוח חיים וכנ"ל, ובפרטות על עוצם נועם חלקנו שאנו מכללות ישראל, בבחי' יאמר נא ישראל כי לעולם חסדו, ובפרטות על הזכייה להיות נלווים אל הצדיקים, בבחי' יאמרו נא בית אהרן כי לעולם חסדו, ובפרטי פרטות על הנקודות שזוכה כל אחד בעצמו לעסוק בבירור הטוב מהרע, בבחי' יאמרו נא יראי ה' כי לעולם חסדו, ואח"כ מאריכים בעוד לשונות נפלאים של שירה וזמרה על עוצם נעימות חלקנו.

וזה בחינת כל גויים סבכוני בשם ה' כי אמילם, סבכוני גם סבכוני וכו' סבוכי כדבורים וכו' בשם ה' כי אמילם, כי עיקר הכנעת העכו"ם והרשעים הוא ע"י בחי' שם ה', היינו ע"י מה שמפריד הרע מהטוב בכל דבר ע"י שלימות התורה והתפילה, שע"י זוכה לברר בשלימות ד' אותיות הוי"ה עד שנפרד לגמרי הרע מן הטוב ואז יכול להתגרות ברשעים ולהכניעם לגמרי וכמבואר בפנים באריכות, וזהו בשם ה' כי אמילם.

וזה בחי' אבן מאסו הבונים היתה לראש פינה, כי בגלות הרוח חיים שנמשך ע"י הצדיקים היא בבחי' אבן מאסו הבונים, כי עיקר מה שחשוב בעולם הוא בחי' הרוח סערה של העכו"ם והרשעים, עד שנמשך מזה שאף בקדושה קשה לשמוח בכל שערה דקדושה, שזה הרוח חיים האמיתית שנמשכת ע"י הצדיקים [בבחי' השערות של חוסי הציצית וכמבואר בפנים], ובגלות זה בבחי' אבן מאסו הבונים, ובאמת זה היתה לראש פינה, ועניין זה הוא פלא גדול מה שבגלות כ"כ מבוזה עניין זה, בבחי' "מאת ה' היתה זאת היא נפלאות בעינינו", כי זהו מאת ה' שמוכרח להיות כן מחמת שהרוח חיים הזאת נמשכת מהעדן שהיא בבחי' עין לא ראתה, וע"כ כאן בעולם הזה מבוזה מאוד הרוח חיים הזה, אבל יש זמנים שמתגלה מעט מבחי' הרוח חיים הזאת ואז מתעורר שמחה, בבחי' זה היום עשה ה' נגילה ושמחה בו, וע"ז אנו מבקשים אנא ה' הושיעה נא אנא ה' הצליחה נא שנזכה לרוח חיים האמיתית הזאת שע"י נכנע כל הרע וזוכים לגאולה שלימה.

ביצד שמות הפרשיות 'תזריע' ו'מצורע' רומזים על כל נושאי הפרשה?

וכמבואר בתקוני זוהר (תיקון כ"א דף מה:), וז"ל: תפון (במראה הסנה) אהני ליה (למושה), דגופא דכר נש בהאי עלמא, איהו צרעת ממשקא דהוויא. לבתר דאתפשט מניה, וחדר לגנתא דעדן, אתלבש בגופא קדישא דיליה, ודא איהו (שמות ד, ה) "והנה שכה כבשרו". (תרגום: שם הראה לו שגוף האדם בעולם הזה הוא צרעת מעור הנפש. אחר שהתפשט ממונו וחוור לגן עדן, התלבש בגוף קדוש שלו, וזהו "והנה שכה כבשרו").

נמצא, שמהנחש באו נגעי צרעת לאדם, ולכן פותח הפסוק בעניין "אשה פי תזריע", ועל שם זה נקראת כל הפרשה וכו"ל. והשיבות ידיעת ענין זה, כי רק על ידי שיודעים מהי סיבת המחלה, אז אפשר לרפא אותה. ובפרט ברוחניות, כיון שעיקר נגע צרעת בא על לשון הרע (ערכין טו:), שזהו העוון של נחש הקדמוני שדיבר 'לשון הרע על בוראו' כמובא במדרש (בראשית רבה כ, א), ולכן הנחש דווקא הוא המצורע הראשון, כי נענש בזה מיד שדיבר לשון הרע על בוראו, וכשהטיל הנחש זוהמא בחוה, הרי שהטיל בה את מינוף הצרעת שלו, ולכן שייך צרעת גם בבני אדם, ולא רק בנחשים. וכשאדם מדבר לשון הרע, הוא מעורר בעצמו את זוהמא של הנחש, ולכן נולדים בו נגעי צרעת.

ובזה מיושבת גם השאלה השניה במעם קריאת פרשת המהרה בשם 'פרשת מצורע' על שם המחלה. והביאור הוא כנ"ל, שעיקר הרפואה לנגע צרעת, הוא כשאדם עושה תשובה על לשון הרע, ולכן צריך שידע ש"זאת תהיה תורת המצורע" (ויקרא יד, ב) הוא נוטריקון "זאת תהיה תורתו של מוציא שם רע", כמו שדרש ריש לקיש בגמ' בערכין (דף טו:). וזו גם הסיבה שכל פרשת המהרה נקראת בשם 'מצורע' – 'מוציא שם רע', כי רק כך יכולה לבוא לו המהרה, כשיודע בכל שלבי מהרתו שעונש צרעתו היה על עון לשון הרע. וזהו שהז"ל דקדקו בכל ענייני מהרת המצורע, למצוא בהם רמזים על ענין לשון הרע. כי על מה שצריך להביא שני ציפורים, דרשו בגמ' בערכין (דף טו:): שיבואו הציפורים המפמפמות ויכפרו על מי שפמפט, וכן יושב בדד על מה שהפריד בין איש לאשתו בלשון הרע שלו, ומידה כנגד מידה הוא יש בדד מחוץ למחנה. וכן מביא עין ארוז על גאוותו, ומביא אוזב להורות לו שצריך להיות עניו, וכך לא ידבר לשון הרע. וכל זה הוא, משום שכל ענין מהרתו, הוא כשמכיר בעונו שבא על לשון הרע.

ובלקוטי הלכות (ה"מ הלכות הכירות ב, יב) ביאר גם את התיבות "תורת המצורע", שאפילו המצורע מותר בדברי תורה כמבואר בגמ' בברכות (דף כב:), וע"ש היטב בכמה דברים נפלאים. ולפי הנ"ל, הטעם לזה כדי שיתקן את הדיבור, שכיון שקלקל בדיבורו לדבר לשון הרע, לכן צריך בדווקא לדבר דברי תורה, כדי שידבר בפיו דברים קדושים וטובים, שעיי"ו יהיה לו מהרה מצרעתו ככה דיבורי התורה. ומכאן למדנו חיוזק גדול, שבכל נפילה שאדם נופל, שלא יחשוב שנדחה חס ושלוים, ופה או גוף שעסק בדברים טמאים איך יעסוק בתורה, כי אדרבה "זאת תהיה תורת המצורע", שאפילו המצורע שחטא כל כך, הקב"ה רוצה שיעסוק בתורה, כי דווקא מהמקום התחתון והשאל תחתיות שהוא נמצא, הוא יכול לעלות בירורים הדישים האסורים שם באלו המקומות.

"דבר אל בני ישראל לאמר אשה פי תזריע וילדה זכר וטמאה שבעת ימים פימי נדת דותה תטמא" (ויקרא יב, ב). כל הפרשה כולה נקראת על שם תיבה זו "תזריע", ולפי תרגום אונקלוס פירושו הוא 'אשה כי תתעבר', וכן גם פירש רשב"ם. ולפי דרשת הגמ' (ברכות ס), מדובר על הזרעת הזרע של האשה, ובא הכתוב לומר שבשעה שאשה מזרעת תחילה קודם בעלה, אזי היא יולדת זכר. ואחר כך הפרשה מדברת על ענייני טומאת וטהרת האשה בפרטות, ועל החילוקים בין לידת זכר לבין נקבה. וגם מזכירה את מצות ברית מילה, וכי צריך לחזור ולהזכירה כאן אחר מתן תורה, כי מה שנזכרה אצל אברהם אבינו הוא קודם מתן תורה (ע' סנהדרין נט:).

אכן עיקר ענין פרשת 'תזריע' היא פרשת הנגעים, והתורה מונה בפרשה זו ט' מיני נגעי צרעת, בכל פרטיהם וחילוקיהם. וכפי הכלל הנ"ל שהזכרנו שהשם של הפרשה יש בו רמז וענין על כל נושאי הפרשה, צריך להבין כיצד מתקשרים כל נושאי הפרשה המדברים בעיקר מעניין 'נגע צרעת' לענין זה של "אשה פי תזריע" שבו פותחת פרשתנו, אשר על שם זה נקראת שם פרשתנו 'פרשת תזריע'.

וכן בפרשה הבאה 'פרשת מצורע', ג"כ יש לעיין בעניין זה, כי עיקר עניינה הוא טהרת המצורע, וא"כ לכאורה קשה מדוע היא נקראת בשם 'מצורע' שהוא שם המחלה והקלקול, הרי כל הפרשה מדברת דווקא מעניין טהרת המצורע, ורק נזכר בפרשה נגעי בתים, שהוא השלמה לדיני צרעת, אבל רוב הפרשה מדברת על טהרה ורפואת המצורע. ומדוע שתקרא פרשה זו בשם 'פרשת מצורע' על שם החולי והקלקול. נואכן בהרבה ספרים נקראת פרשה זו בשם 'פרשת המהרה', אולם אין זה השם המקובל, כי נקראת כפי כל 'פרשת מצורע'.

וכדי לבאר זאת נקדים יסוד אחד שמתבאר מתוך דברי מהר"ז זיע"א בספרו עין הדעת טוב בפרשתנו, והוא, שהטעם של טומאת האשה בלידתה, הוא להיות שהנחש הטיל את זוהמתו בחוה ולא באדם, ובשעת הלידה יוצאת זו הזוהמא מהאשה ולכן היא נטמאת, ע"ש באורך (והביאו גם החיד"א, ע' באוצרות החיד"א). וזהו גם ענין טומאת נדה (ע' תקוני זוהר תקון מ' דף פ). וראה בלקוטי מוהר"ן (קמא, תורה ע"ד), שזוהמא זו היא בחינת הדין הטמא. ויבזה יובן מה שאמרו בברכות (דף כט:): 'אפילו בשעה שאתה מתמלא עליהם עברה כאשה עוברת', שבשעת העיבור האשה היא בדינים ובכעס. וכפי הנ"ל הביאור בזה, כי כיון שבשעת העיבור מתרכיבים הדמים באשה, לכן יש את ריבוי הזוהמא של הנחש, וזה מה שגורם לה להיות בתקופת העיבור בדינים קשים. ובשעת הלידה כשיוצאים כל הדינים, לכן היא נטמאת.

ולפי יסוד זה יש לבאר, שזהו הטעם של קריאת הפרשה הראשונה בשם 'פרשת תזריע', וענין זה הוא קשור ושייך גם לכל נושאי הפרשה העיקרי שהוא טומאת צרעת. כי הכתוב יבוא לבאר, מה הוא המקור שממנו הגיע טומאת צרעת אל בני אדם, כלומר מהיכן הגיע זו המחלה של נגעי העור לבני אדם, והשיב שהיא באה מ"אשה פי תזריע", היינו מאותה סיבה שהאשה מזרעת וטמאה לידה, דהיינו משום זוהמת הנחש שהטיל בחוה, זו גם הסיבה שיש בבני אדם נגעים. כי עיקר הנגעים הם נמצאים בעור הנחש, ומשם הם באו לאדם, בהמלט הזוהמא בחוה.

תרומות באשראי!

מעוניין שהעלון ימשיך להיות מודפס? אנו זקוקים לתרומה שלך! ניתן לתרום דרך 'קהילות בקרבת' עלמא דאורייתא. או דרך קו 'הניבי הישיבות' – ברפלב, בשלוחה: 09. לתרומה בדרכים נוספות נא להתקשר: 054-848-73-17

אחי היקר!

עד מתי נחכה למשיח – – – בשביל ללמוד זוהר???
 הגיע הזמן שנבין – – – לימוד זוהר מביא את המשיח!!!
 כותב הזוהר הקדוש (פרשת נשא, קכו): "ומשום שעתידים ישראל לטעם מעין החיים, שהוא ספר הזהר הזה, יצאו בו מהגלות ברחמים!!"
 רכוש לך עוד היום את סט ספרי הזוהר הקדוש עם הפירוש הנפלא 'מתוק מדבש' משלוח חינם עד הבית! וכן ניתן לחזמין את כל ספרי בעל 'מתוק מדבש'.
 ע"י נציג אישי: 054-848-73-17